

079 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Overdiep

Ik sting aan 't end van de Strieweg, bij d'n uitgang van de haove, te lifte. Nou zà-je meschie zegge: "Dà 's raor, want azzie d'r naer toe gelôope bin, kè-je ok weer truglôope en d'n aandere kant uit lifte ken niet, want dan lôop-ie te waoter.

Maor daer gong 't nou juist om. An d'n overkant van de revier wazze zô 'n stuk of zeuve mooie zandplaetjies, waer iederêen graeg naer toe gong en zelfs verbij Baonhoek, net 'n endjie vedder dan de brug was t'r nog 'n klaaintjie. Ik zelf zoch het mêestal bij 't Haoveplaetje en azzie gêen aage kaono had, perbeerde je mit iemand mee te vaere, die d'r allêen in zat.

't Was netuurlijk best te doen, om de revier over te zwemme, want dat kò-je deur de bank genome, mit 'n jaer of zes al, maor 't naedêel was, dà-je de klere op je hôod mee mos neme en die wiere dan nat, as t'r 'n sleep aankwam. Of je liet ze op 't Kaarkerak legge, mit de kans dà-ze weg wazze azzie 's aeves trugkwam, want 't was nou êen keer oorlog en dan mag aales.

Soms hà-je 't geluk, dat je maot voorstelde om eerst 'n hortie sleepie te gaon pikke. Je voer dan bij 'n rijnaok langszij en sleepte dan, tege de strôom in 'n uurtie mee, om dan liefst mit vliegend eb, bekaant zonder te peddele, weer trug te komme vaere. Maor op d'n duur kwam-ie toch aaltijd weer op êen van die plaetjies terecht.

't Verhaol zou te lang worde, as 'k zou vertelle, wat-jie daer aamel dee, maor êen ding is me bijgebleve, we bedreve daer ok de romantiek. En dat verliep zô: je gong dan mit 'n stel jonges en maaisies naer 'n pleksie, dat zô afgelege was mogelijk was en dan wiere de koppels bepaold. Je wier dus aan 'n maaisie toebedêeld, 't stak nie zô naauw aan wie, want daernae wier d'r as 't waere een tenêelstuksie opgevoerd.

Je gong dan mit je geliefde, want zô zà 'k d'r maor noeme, onder 'n jas of zôiets legge en je wier dan verondersteld mit die aanbedene 'n uur of wat in aale tederhaaid rond te tobbe. Iets aandere ken 'k 't nie noeme, omdat-jie 't nae 'n paor minute bennaauwd kreeg, maor dat vertelde je nooit aan 'n aander.

In de kaainderwêreld is niks zô aarg as ketractbreuk. Je zette deur, want zô is ons ras nou êemel. Laeter kwam ik nog wel 's zô 'n jeugdslachtoffer tege, achter 'n kaainderwaoge of zô, en dan doch ik bij m'n aage: "Kaaind, wat hê 'k-ie aangedaen." Ik bin ommers van m'n aage niet zô aanhaolderig en zij mot d'r aage dus nog aarger verveeld hebbe as ik. 't Is nou nog zô, dat as ik ievers 'n jas in 't gras zie legge, dan lôop ik schielijk deur.